

PANÍ PRAHY

Když ve svý těsný garsonce vydejechá si vzduch,
vyrazí ven v outfitu zatoulaný kočky,
kočky, která v ulicích těká jako duch,
slídí, kde si měsíc dělá s Vltavou levobočky,

a ona je pak rodí, za krk táhne peřejemi,
já jsem Paní Prahy, syčí – já je budu hřát,
jsem chůva pražskejch hříchů a takhle dobře je mi,
když ve svý těsný garsonce nemůžu spát,

a jestli si v ní někdy zas vydejechá vzduch,
najdete ji na náplavce v kočičím hávu,
jsou noci, co nás utopí, a na vodě ani kruh,
je řeka ještě nad řekou – a v té plave a tu rozmiluje.

- - -

Je úplněk, co rentgenuje každou kost,
a kostry chodců odmítají přejít Karlův most,
klekám si dlažbu, přikládám ruku,
ten most s sebou škube, vypíná se do luku.

- - -